

Fără odihnă

Heinz Borma era la munca câmpului. El era un om harnic și Dumnezeu i-a binecuvântat munca, astfel încât putea să spună că are o mică posesiune. Firește că avea grijile lui, căci Dumnezeu îi încredințase o familie mare și multele mâini mici se serveau cu râvnă când stăteau pe masă castroanele cu legume și cartofi. Și îmbrăcați și educați doreau copiii să fie. Dar Borma nu se neliniștea din cauza acestor lucruri. Dimpotrivă, el avea de prisos groși pentru nevoiași; de asemenea, niciun petiționar pentru vreo nevoie personală sau străină nu bătea zadarnic la ușa sa. Pentru toate acestea îl binecuvânta Domnul, care nu omitea niciodată să-Și țină cuvântul; și Heinz Borma a experimentat citatul biblic: „Sufletul care binecuvântează va fi săturat și cel care udă pe alții va fi udat și el” (Proverbele 11.25).

Borma s-a oprit o clipă din lucru, a înfipt hârlețul în pământ, și-a scos batista roșie și și-a șters sudoarea de pe frunte. Pe când își lăsa în vremea aceasta privirea să hoinărească peste câmp și constata cu mulțumire că și alții erau la muncă, a văzut în depărtare pe cineva apropiindu-se pe drumul dintre câmpuri, în care, la o examinare mai atentă, l-a recunoscut pe fratele său, Arnold.

Trebuia să fie ceva deosebit ca Arnold să fie determinat să-l caute. Căci, cu toate că locuia numai la o depărtare de jumătate de oră - el avea o mică fermă în arendă -, frații se vedeau rar. Heinz nu avea timp în cursul săptămânii să-l viziteze pe Arnold, iar duminica, după ce mergea la serviciul religios, prefera să rămână cu soția și copiii. Atunci mergea cu băieții săi afară, pe câmp, ca să se bucure de natura frumoasă, dar în rest se dedica alor săi cu totul, ținând seamă de cuvântul că părinții temători de Dumnezeu trebuie să le spună copiilor lor despre laudele Domnului și puterea Lui și lucrările Lui minunate pe care le-a făcut El. (Psalmul 78.4) Arnold nu avea copii și firește că ar fi putut să-și viziteze fratele din când în când; o făcea totuși foarte rar și atunci numai ca să-și plângă necazul sau ca să ceară vreun ajutor. Îi uimea pe mulți faptul că Arnold nu avea succes în munca sa și numai cu mare greutate putea să procure banii de arendă. El nu era un om leneș, dar ogorul său nu aducea roade nici pe departe așa de multe ca cel al fratelui său. Părea că nu se odihnește nicio binecuvântare pe munca mâinilor sale.

Arnold a recunoscut chiar el însuși aceasta și odată a vorbit cu fratele său despre aceasta, la care Heinz răspunsese: „Tu aștepți prea mult de la tine însuși și prea puțin de la Dumnezeu. Oricine face aceasta se va găsi în cele din urmă înșelat. Tu nu te rogi, nu te duci să ascuți Cuvântul lui Dumnezeu și nici nu-L citești acasă împreună cu soția ta. Și chiar dacă nu te duci des la cârciumă, umbli totuși cu oameni care batjocoresc Evanghelia. Nu spun aceasta ca să-ți fac vreun reproș, dar vreau să te rog ca, în sfârșit, să-ți deschizi inima pentru Dumnezeu, ca soarele harului Său să poată să lumineze înăuntru și să umple totul cu strălucirea lui. Dacă faci aceasta, Dumnezeu nu te va lipsi de binecuvântarea Sa, căci El este un Răsplătitor al celor care-L caută.”

Dar tot ce spunea Heinz rămânea fără efect, căci Arnold era un om ostil lucrurilor dumnezeiești și asculta numai de nevoie cuvintele fratelui său. El nu fusese întotdeauna așa. Se bucurase împreună cu fratele său de o educație creștină și fusese instruit de părinții săi în adevărurile Sfintei Scripturi. Dar cu trecerea anilor începuse să iubească lumea și Îi întorsese spatele lui Dumnezeu, iar cu cât era mai mult timp în relație cu prietenii falși, cu atât se îndepărta mai mult de calea cea bună.

Acesta era și motivul pentru care Arnold nu avea rezultate în munca sa. Dumnezeu nu poate să binecuvânteze niciun om neascultător sau chiar renegat; și chiar dacă aceasta se întâmplă uneori, ca un astfel de om să se bucure de o prosperitate vremelnică și casa lui de bani să se umple, este totuși ca și când banii săi seamănă cu o coloană de mercur care se prăbușește la fel de repede cum a urcat. Nicio pace pentru cei nelegiuți.

Heinz citea deslușit în înfățișarea fratelui care se apropia, că ceva nu era în ordine. Mersul său era nesigur, iar ochii erau îndreptați spre pământ. Fața lui avea o expresie nemulțumită. Abia dacă a răspuns la salutul prietenos al fratelui și a atins numai în treacăt mâna care se întindea spre el.

„Ce ai, Arnold?” a întrebat Heinz pe un ton încurajator.

„Ah”, a răspuns fratele pe un ton supărat, „necazuri fără sfârșit! Pentru secara pe care am vândut-o nu primesc nimic, deoarece cumpărătorul a dat faliment; așa că sunt în cea mai gravă încurcătură, deoarece mâine trebuie să plătesc impozitul și arenda și îmi lipsesc o sută de mărci pentru aceasta.”

„De ce nu te-ai îngrijit din timp de bani?” a întrebat Heinz. „Este de datoria noastră să plătim ce datorăm, atât autorităților, cât și semenilor noștri. Cum se face că ai așteptat până în ultima zi? Cred că ar fi trebuit să iei mai devreme măsurile necesare.”

„Am contat pe B., care m-a asigurat repetat că mă va ajuta”, s-a apărat Arnold. „Astăzi mi-a spus că momentan este el însuși în impas, dar altă dată mă va ajuta cu plăcere.”

„Aceleași vorbe obișnuite!”, a remarcat Heinz.

„Am mai fost pe la alți trei sau patru, dar nici aici nu mi-a mers mai bine”, a continuat Arnold. „Și acum vin la tine ca să te rog să-mi împrumuți banii. În termen de un an ți-i voi da înapoi cu atâta dobândă cât ceri.”

Firește că Heinz ar fi putut să-i dea imediat banii fratelui său, dar ca un om prevăzător, întâi a chibzuit o clipă ce trebuie să facă. Nu voia să-i refuze rugămintea, dar era ca și când cineva îi spunea foarte deslușit, că fratele său nu-i va mai da niciodată banii înapoi. Aceasta ar fi fost o pierdere serioasă pentru el, căci nici în grădina sa nu era niciun pomișor care avea frunze de argint. El trebuia să-și câștige cu amar mărcile. De asemenea, prevedea că Arnold, dacă îi dădea banii, ar apărea și mai puțin la el decât până atunci, de teamă să nu i se amintească de datoriile pe care le are. Dar de aceasta i-ar părea foarte rău, căci el încă mai spera să-l aducă pe fratele său pe calea cea dreaptă printr-un cuvânt bun.

„Nu poți?” a întrebat Arnold după o pauză, aproape nerăbdător.

„Ba da...”, a răspuns Heinz încet.

„Atunci, nu vrei să-mi dai banii? Nu ai încredere în mine?”

Heinz își amintea că îl auzise de curând pe fratele său spunând, că toți oamenii evlavioși și ipocriți sunt niște zgârie-brânză, care n-ar avea niciun pfenig de prisos pentru alții și cu toate că el știa bine că această remarcă era numai consecința unei atitudini rele, voia totuși să-i dea fratelui o dovadă de netemeinicie a acestei acuzații.

„Sigur că am încredere în tine”, a spus el, „și ca să-ți dovedesc te voi ajuta imediat. Întâmplător am încasat chiar azi-dimineață o sută de mărci într-o bancnotă, pe care am pus-o în cutia mea de tabac, pentru a o pune deoparte mai târziu. Dar ceva m-a împiedicat în această intenție și astfel am banii chiar la mine.”

Și-a scos cutia de tabac, a deschis-o și i-a înmânat bancnota fratelui.

„Mă bucur să te pot ajuta”, a spus el, „și dacă îmi dai banii peste un an, atunci este bine.”

Fără un cuvânt de mulțumire, Arnold a băgat grabnic banii în buzunar.

„Ceri o chitanță?” a întrebat el.

„Nu. Am încredere în tine și așa. Cuvântul tău valorează pentru mine mai mult decât o bucată de hârtie. Doresc să-ți meargă bine, Arnold, și ca tu să te mai gândești uneori înapoi, la vremea când am stat amândoi la patul morții mamei și ea ți-a spus: «Nu uita, Arnold, că de tot ce facem sau am făcut va trebui să-I dăm socoteală lui Dumnezeu». Îți mai amintești de aceasta?”

„La ce folosește să mi se aducă aminte asemenea lucruri?” i-a întors-o Arnold morocănos. „Cred că avem suficient de-a face cu cele prezente. De ce să ne mai gândim și la cele trecute?”

„De ce să ne amintim de cele trecute? Pentru că ne așteaptă cele viitoare, care...”

„Dacă există ceva în viitor, vreau numai să doresc să fie mai bine decât în prezent”, l-a întrerupt Arnold agitat pe fratele său.

„Am auzit odată spunându-se că așa cum este omul în prezent, așa va fi și viitorul său”, a răspuns Heinz. „Cel a cărui inimă are aici pace prin credința în Domnul Isus, va găsi această pace asigurată în viitor. Dimpotrivă...”

„Știi exact ce vrei să spui”, l-a întrerupt Arnold din nou pe vorbitor. „Totuși, tu știi la fel de puțin despre viitor ca mine și ca alții. Să așteptăm este cel mai bine și – totul va fi bine.”

„Cu aceasta, omul încearcă să se liniștească”, a răspuns Heinz serios, „dar el uită că avem de-a face cu un Dumnezeu sfânt, în fața căruia nimic nu este ascuns. El va aduce cândva la lumină faptele noastre cele mai tainice. Cum vom rezista atunci, dacă nu ne-am găsit adăpostul la Isus și n-am găsit iertarea păcatelor noastre în El? Crede-mă, Arnold, cei nelegiuți n-au pace, odinioară la fel de puțin ca acum.”

„Termină!” a spus Arnold rece. „Eu rămân la aceasta, că așteptarea este lucrul cel mai bun și acum, rămâi cu bine!”

Cu aceasta, el s-a întors repede și aplecat acasă, în timp ce Heinz și-a continuat lucrul, clătînând din cap. O îngrijorare adâncă îl umplea când se gândea la stare tristă în care se găsea fratele său. Calea pe care mergea ducea la pierzarea veșnică. –

Trecuse un an. Presupunerea lui Heinz se adeverise. În tot acest timp, Arnold nu se arătase nici măcar o singură dată la fratele său. Temător, se ferise din calea sa.

La început, Heinz nu s-a gândit să ceară înapoi cele o sută de mărci. Dar atunci au intervenit împrejurări neprevăzute și el însuși avea nevoie urgent de acei bani. O scrisoare, în care el îi prezenta fratelui său situația sa și îl ruga să-i restituie banii, a rămas fără răspuns. Apoi, când a vrut să-l viziteze în locuința sa, nu l-a găsit acasă, iar soția lui i-a declarat că ea nu știa nimic despre acea chestiune. Aceasta l-a mirat pe Heinz, căci considera nedrept să nu-i povestească soției sale nimic despre o problemă așa de importantă. Îi era ușor să se gândească unde ar fi putut să-l găsească pe fratele său, dar nu voia să-l viziteze la cârciumă. Atunci l-a întâlnit câteva minute mai târziu pe cărarea dintre câmpuri.

„Arnold”, a spus el, îmi pare rău că trebuie să te rog să-mi dai înapoi cele o sută de mărci. Sunt în mare impas.”

„Cele o sută de mărci?” a întrebat Arnold și s-a prefăcut foarte mirat. „Oare ai o memorie ca o sită? Nu știi că deja de mult ți-am dat banii înapoi?”

Heinz a pălit. Deci astfel răspundea fratele său la bunătatea și încrederea sa!

„Te înșeli”, a spus el liniștit. „Nu mi-ai dat niciodată banii înapoi.”

„Atunci dovedește-mi că îți sunt dator acea sumă”, a răsunit arogant de pe buzele celuiilalt.

„Dar, Arnold, doar îți amintești bine că nu am considerat necesară o chitanță, pentru că am avut încredere în fratele meu și fără ea. Stăteam pe câmp, aproape de casa mea, când ți-am dat bancnota din cutia mea de tutun.”

„Da, aceasta o știi foarte bine”, a spus Arnold, „și la fel de bine îmi amintesc că ți-am dat iarăși bani înapoi o vreme mai târziu, în același loc.”

„Greșești, Arnold”, a răspuns Heinz. N-am primit niciodată înapoi de la tine banii. Dumnezeu este martorul meu, că spun adevărul.”

„Nu-mi veni întotdeauna cu Dumnezeu!” a strigat Arnold supărat, în timp ce ochii săi rătăceau neliniștiți în jur. „Ce are Dumnezeu de-a face cu aceasta? Pe scurt: eu ți-am dat banii înapoi și dacă vrei, pot să confirm aceasta printr-un jurământ.”

După aceste cuvinte a plecat grăbit de acolo.

Heinz stătea acolo ca distrus. Deci, astfel stăteau lucrurile cu fratele său? A plecat acasă cu inima grea și i-a relatat soției sale ce se petrecuse.

Doamna Borma nu avea felul blând al soțului ei. Cu toate că era o creștină adevărată, i-a fost totuși greu să urmeze întru totul principiile smeritului Isus din Nazaret. Era o fire cinstită și ura tot ce era nedrept și neadevărat. Păreră ei era că soțul ei trebuia fără doar și poate să-și reclame fratele, ca să-l aducă la mărturisirea adevărului. Dar despre aceasta nu voia Heinz să știe nimic. Prefera să sufere pagubă și nedreptate, decât să meargă cu fratele său în fața tribunalului și să mărturisească împotriva lui.

„Tu îl întărești pe Arnold în nedreptatea sa și o aprobi, dacă lași tacit problema baltă”, stăruia doamna Borma. „Nu suntem noi răspunzători și pentru acești bani, pe care ni i-a dat Dumnezeu?”

La aceasta, Heinz nu știa să răspundă nimic corect. Gândul de a mărturisi împotriva fratelui său era groaznic pentru el. Dar nu se făcea el vinovat de o nedreptate, dacă lăsa răul acesta să treacă liniștit? Această cumpănire îi dădea multă bătaie de cap și i-a devenit limpede că trebuia să încerce totul pentru a-l determina pe Arnold să-și retracteze minciuna. Dacă toate ostenele dragostei nu vor folosi la nimic, atunci va ceda soției sale și, oricât de dureros era aceasta pentru el, va aduce o hotărâre prin sentință judecătorească.

Heinz și-a dat cea mai sinceră osteneală ca să-l convingă pe fratele său. Dar totul a fost zadarnic. Arnold insista că el a dat banii înapoi.

Heinz s-a hotărât atunci, cu inima grea, să-și pună amenințarea în aplicare. S-a dus la judecător. Acesta a ascultat ambele părți și după aceea a cerut de la Arnold un jurământ pentru confirmarea depoziției sale.

„Aceasta se poate face”, a declarat Arnold cu sânge rece.

Lui Heinz i-au trecut fiori reci pe șira spinării. El l-a rugat pe judecător să amâne cauza pentru un timp scurt. După obținerea consimțământului, el s-a adresat credinciosului predicator al localității cu rugămintea ca el să-l influențeze pe sărmanul său frate să nu depună totuși jurământul îngrozitor, deoarece s-ar face cu acesta vinovat de un păcat înfricoșător. Predicatorul a îndeplinit imediat dorința omului sincer. L-a vizitat pe Arnold și i-a spus:

„Dacă veți depune un sperjur, nu veți avea nici odihnă, nici pace. Conștiința dumneavoastră vă va tortura așa, încât fie că vă veți acuza singur mai târziu în fața judecătorului ca unul care a depus un sperjur și pentru aceasta veți primi pedeapsa dreaptă, fie, din disperare, vă veți pune capăt vieții, care va deveni insuportabilă pentru dumneavoastră. Și apoi vine judecata veșnică, de care nu veți putea scăpa. Este îngrozitor să cădeți în mâinile Dumnezeului celui viu!”

O clipă a părut că vorbele au făcut impresie. Iarși i se arătasera lui Arnold, dar mult mai serios decât s-a întâmplat vreodată prin blândul său frate, spaima judecății divine, soarta îngrozitoare a unui om care cade în mâinile unui Dumnezeu sfânt, mânios. A pălit și a bâiguit câteva cuvinte incoerente. Dar impulsul nu a fost de durată. Omul orbit și-a împietrit inima din nou. Nici măcar posibilitatea că s-a înșelat n-a vrut s-o admită. A depus jurământul și astfel și-a plătit o achitare.

Heinz s-a întors acasă cu lacrimi în ochi după ședința de la tribunal. Acum îl durea tare că permisesese să se ajungă așa de departe. Nu considerase că este posibil ca fratele său să depună un sperjur. De acum trebuia să fie nefericit pentru totdeauna, dacă nu-și venea în fire, să retracteze jurământul și să se convertească.

Din nefericire, aceasta din urmă nu s-a întâmplat. Profetia predicatorului s-a împlinit. Arnold n-a avut din clipa aceea nici odihnă, nici pace. El și-a neglijat afacerea și când a fost acuzat de moșierul său că a rămas dator cu plata arendei, s-a dus și s-a spânzurat. Acesta a fost sfârșitul celui care a depus sperjur, a omului care, muștrat de multe ori, își înțepenise grumazul. El a fost zdrobit fără leac (compară cu Proverbele 29.1). Fără odihnă pe pământ, fără odihnă în lumea cealaltă. Îngrozitor sfârșit!

„Nu vă amăgiți: „Dumnezeu nu Se lasă batjocorit; pentru că ce seamănă omul, aceea va și secera” (Galateni 6.7).

Titlul original: „Keine Ruhe”
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*